

[Aksel Larsen.]

Jeg ved i hvert fald, at man ikke kan nøjes med her i tinget at tage den højtærede statsministers redegørelse til efterretning. Ja, naturligvis, vi må for så vidt tage den til efterretning, som vi må tage til efterretning, hvad der her er kommet frem. Men der rejser sig dog det spørgsmål, om vi kan nøjes med „at tage til efterretning“, eller om vi ikke må gøre noget mere, om vi ikke må undersøge, om de arbejdsmetoder, de ansættelsesmetoder og de forfremmelsesmetoder, der anvendes i udenrigstjenesten, er fuldt ud tilfredsstillende og forsvarlige. Jeg synes, der i tilfældet Blechingberg er så meget, som tyder på, at de ikke kan have været helt forsvarlige, og der er ikke meget, som tyder på, at tilfældet Blechingberg kan have været et absolut isoleret tilfælde.

Jeg henstiller derfor disse betragtninger til overvejelse ikke blot i det høje ting, men i allerhøjeste grad i regeringen og hos den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister. Jeg er sikker på, at tidligere udenrigsministre vil kunne yde deres bidrag til klaring af de spørgsmål, der skal klares.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Spørgsmålet om åbne eller lukkede døre i straffesagen Blechingberg har aldrig været forelagt mig; jeg har derfor ikke haft anledning til at tage stilling dertil.

Statsministeren (H. C. Hansen): Der er vist ikke anledning for mig til på nuværende tidspunkt at gøre mange bemærkninger til det, der er sagt.

Så vidt jeg forstod på det ærede medlem hr. Henry Christensen, er der ingen uoverensstemmelser mellem det ærede medlem og mig med hensyn til vor opfattelse af ansvaret, idet jeg går ud fra, at det vil være naturligt at anlægge de samme synspunkter over for den minister, der sidder, og over for den minister, der har siddet tidligere.

Det ærede medlem spurgte mig bl. a., om Blechingberg havde gjort sig skyldig i tjenesteforsømmelser i 1955. Jeg tør ikke på stående fod udtale mig om, hvorvidt der forelå tjenesteforsømmelse i dette ords juridiske betydning. At der var tale om forsømmelser i visse sager, har jeg gjort op-

mærksom på, og det var navnlig det, der var grunden til, at han blev fjernet fra posten som assisterende afdelingschef og degraderet, således som det skete. Jeg må afvise, at man på det tidspunkt i nogen henseende kunne tage spørgsmålet om spionage i betragtning ved en vurdering af Blechingberg. Det er i denne sammenhæng intet relevant synspunkt at anføre.

Jeg ved ikke, om der kan svares konkret på spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende långiver var interesseret i Blechingbergs områder. Det var en forretningsmand og importør, der var tale om, og derfor kan de naturligvis have haft en sådan kontakt, og der kan have foreligget en sådan interesse. Men det er kun, hvad jeg kan formode. Det er klart, at det netop er en sådan betragtning, der gør, at denne sag forekommer én så kedelig, og at man i dag i og for sig må skønne, at Blechingberg på dette grundlag i virkeligheden burde være afskediget.

Jeg må sige til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, at jeg har svært ved at finde ud af, hvad det egentlig er, han mangler svar på. Han forlanger nogle cirkulærer, som han formoder er udsendt. Jeg kender ikke noget til sådanne cirkulærer, så jeg kan ikke svare på stående fod, om der skulle være udsendt nogle. Jeg kender ikke til de instruktionsskrivelser, som det ærede medlem taler om. Hvis de foreligger, kan de findes frem, og det vil være fortrinligt, men de kan ikke med nogen som helst mening bringes i kontakt med denne sag, så vidt jeg kan vurdere det.

Det ærede medlem var ikke klar over, hvor meget jeg kender til dokumenterne, om jeg kender det hele eller kun en del af det. Jeg har sagt til det ærede medlem, at det aldrig har været skik i min ministertid, at aktpakkerne vedrørende de forskellige embedsmænd blev placeret foran mig til behandling i forbindelse med embedsmands-ansættelser. I disse tilfælde må det efter min mening være embedsmændene, der foretager deres vurdering af disse spørgsmål. Kun dér, hvor kravet om en direkte dokumentation i den givne situation melder sig, kan det være fornødent at tage disse papirer frem. Mon det ikke kan gå op for det ærede medlem, at sådan er forholdene, og sådan må de have været?